

31 juli 2006

2e Jaargang 2006
Nr. 009
Oplage 409 stuks

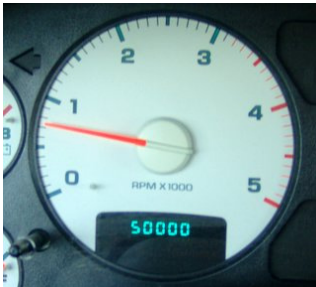
- Not for Resale -

Kilometerstand
100.873

In dit nummer

<i>Van de regen in de drup</i>	1
<i>Van de regen in de drup -2-</i>	2
<i>Delft's rood</i>	2
<i>San Marcos (?)</i>	3
<i>Grenzeloze Chaos</i>	3
<i>Grenzeloze Chaos -2-</i>	4
<i>Antigua</i>	4

Laatste Nieuws !!!
De generator is gemaakt,
De warmwaterkraan laat het afweten,
Costa Rica komt in zicht en naar verluid is zelfs de PanAmericana daar superslecht!

Van de regen in de drup....

“Move the car! M-O-V-E T-H-E C-A-R!!!” Klarin schreeuwt zich schor. Voor de 5e keer maakt hij duidelijk dat we er zo niet door kunnen. De eigenaar van de auto haalt zijn schouders op en loopt weg. Een vrouw die erbij hoort zegt laconiek: “The car is broken. It can not move”
Ondertussen werken wij koortsachtig om de fiver aangekoppeld te krijgen en op tijd weg te zijn voor het woest kolkende wassende water dat in grote golven over de oevers van de rivier stroomt. Op het nippertje hebben we de nog werkende generator naar binnen gesleurd, is Fabian in zijn onderbroek, met de stroomka-

bel, onder de fiver doorgekropen, zodat die opgeborgen kon worden. De mat is al weggedreven en ook de levelerblokken die vrijgekomen zijn nadat de poten zijn ingetrokken drijven in het water. Carla loopt op blote voeten met de broekspijpen tot boven de knieën opgerold door het steeds hoger komende water. Het water staat inmiddels tot de helft van de velgen van de fiverbanden. Het regent nog steeds. De auto blokkeert nog steeds de doorgang naar een hoger, veiliger gelegen stukje grond.
“Move the goddam f*cking car. PUSH”. Schreeuwt Klarin nog een keer.
Tientallen El Salvadorianen

kijken schaapachtig, zonder een vinger uit te steken toe.
“They will not help us”, zegt de vrouw.
“I’ll move the car for you”, zegt Klarin, stapt in de Dodge en rijdt naar de auto. De velgen van de fiverbanden verdwijnen bij de beweging van het span en het nog steeds stijgende water onder water. Klarin zet de Dodge tegen de auto en geeft hem een zetje. Niemand veroert zich.
“It is broken”, is alles wat er gezegd wordt. Er wordt geen enkele poging ondernomen met een aantal personen de wagen hogerop te krijgen zodat ook wij op veilige grond terecht kunnen. *LEES verder op pag. 2*

Van de regen in de drup ...

De fiver staat nog steeds in het water. Het donderen van de rivier is nog steeds hoorbaar, de klotsende golven nog steeds zichtbaar. De El Salvadorianen nog steeds roerloos. De kinderen nog steeds in hun onderbroek, in de auto. Aan Mighalle gaat de ernst van het hele circus totaal voorbij. Fabian kijkt regelmatig angstig achterom naar het aldoor bewegende water. Carla probeert in het Spaans/Engels de mensen te bewegen iets te doen. Klarin is het praten zat. De kleine push heeft niets geholpen en wij zijn nog steeds niet uit de gevarenzone. Einde woorden; dan maar daden !!!

De Dodge wordt tegen de achterkant van de wagen aanzet en deze keer met full power naar voren geduwd totdat we op het droge staan. Helaas draaien de wielen van de onwillige auto en in plaats

van recht vooruit komt de wagen nu dwars op het pad te staan. De eigenaar is van al het Dodge geweld opzij gesprongen en bekijkt bleekjes de schade.

Plots is er wel actie! De politie wordt gebeld. Als 1e arriveert Policia Civil. De Civil is er voor vechtpartijen e.d. en die is er niet. De mannen bekijken het geheel en gaan de Transito Policia halen. Ook zij bekijken de situatie en komen tot de conclusie dat het niet echt een "ongeluk" is, maar opzet. Op privé terrein. En na het aanhoren van het verhaal hebben ze totaal geen zin om proces verbaal op te maken.

Volgens de "vertaalster" hebben we een 3tal keuzes: 1 Mee naar het buro en de chef bepaald wat er gaat gebeuren, 2 Gearresteerd worden en de truck in beslag genomen of 3 Ter plekke de schade betalen.

Delft's rood!

Op zoek naar een veilige slaapplek in Esteli, Nicaragua komen we terecht bij de Bomberos. Waar vandaan? Hollanda?! Ja dat ken ik wel. Delft, daar ben ik 8 dagen geweest. De chef begint een heel verhaal tegen Carla. Tussen een mini-wagentje uit Japan en een wagen van Die Stadsreiniging uit Hamburg staat een voormalige Delftse brandweerwagen met een hydraulische schaar om autodaken open te kunnen knippen en nog zo'n 'martelwerktuig' om deuren open te wrikken. In de wagen liggen de, eveneens Delftse, brandwerende pakken en gevulde persluchtflessen klaar voor de grote klus. Het persluchtvlappa-

raat staat naast een speciaal blusapparaat dat helaas werkeloos staat te wezen, want: de Bomberos hebben geen geld om de speciale chemicaliën, die nodig zijn om de olie- en benzinebranden mee te blussen, aan te schaffen. Het woord; Brandweer op de auto is vervangen door; Bomberos, maar afhankelijk van welk pak de mannen aantrekken hebben de Nicaraguanen opeens Nederlandse (achter)namen als P. Kousemaker of Schamper. Om benzine te sparen gaan ze bij een oproep eerst met de kleine Japanner op onderzoek en als deze het niet alleen aan kan is het de beurt aan de Delftse. Om de haverklap gaat de telefoon. Meestal loos alarm. Sinds het alarmnummer gratis is, belten de Nicaraguanse belha-

Ach ons Spaans is slecht maar het gezicht van de chef spreekt boekdelen. In arresteren heeft hij geen zin en de fiver hier achterlaten is Peligro en de US\$ 200,00 voor de zichtbare schade (een achterlicht) en de onzichtbare schade (iets aan de versnellingsbak volgens de eigenaar) onzinnig. Volgens hem is het geval simpel: Er is schade en die moet betaald/verhaald worden maar het moet wel in het redelijke blijven. Van US\$ 200,00 wordt het US\$ 100,00 en dan US\$ 50,00 wat Klarin goed vindt indien het geclaimd wordt bij de verzekering en er dus politierapport van gemaakt wordt. Wat de adjudant van de chef evt. wel wil doen maar de eigenaar van de wagen heeft liever 'Effectivo's'. Tenslotte is de chef het beu en raad de 'vertaalster' aan op ons voorstel, van US\$ 30,00, in te gaan en blij te zijn met wat te krijgen valt. En hij laat een diepe zucht ontsnappen.

En wonderbaarlijk...de sleutel wordt omgedraaid en ... zonder duwen of trekken... VROEMMM

mels voortdurend de Bomberos. Hoewel ze claimen vaak de knippers nodig te hebben bij ongelukken hoeven ze gelukkig in de 2 dagen dat we er te gast zijn slechts 2x met de rode wagen uit te rukken. 1x omdat er een man van een rots is gevallen, 1x vanwege een gasfles ontploffing in een keuken. 3x gaat de kleine Japanner weg, 1x voor boodschappen, 1x voor iets kleins dat bij aankomst al opgelost blijkt te zijn en 1x met een collega die op het terrein aan zijn auto werkt en oogletsel oploopt door een ontploffende accu! De Japanner wordt ook gebruikt om gewonde te vervoeren (de echte ambulance is kapot en geen geld voor onderdelen) waarbij de patiënt met de benen buiten boord bij het ziekenhuis wordt afgeleverd.

Een sta-in-de-weg, maar geen partij voor de Dodge.

Een deel van het aangespoelde waterweg versperrende, wakhout en boomstronken.

OF
JE DE TAAL
SPREEKT
IS NIET VAN
BELANG
ALS ZE JE MAAR
BEGRIJPEN

San Marcos (?)

“If you are going to Atitlan, I would recommend San Marcos”, zei de Amerikaanse dame en dus zijn we op zoek naar San Marcos. Dat om te beginnen voluit San Marcos la Laguna heet, en SM heel ergens anders ligt, rijden we zeker een uur verkeerd. Maar ze had gelijk. Nadat we de enige, smalle, zeer kronkelige bergweg naar beneden hebben genomen – waarbij we ook nog het geluk hebben een omhoog rijdende vrachtwagen in een bocht tegen te komen, die juist op dat moment stilvalt en de doorgang wel heel erg smal maakt – en eindelijk in San Marcos la Laguna aankomen merken we dat het “cleaner” is. En “Tranquila”. Heeeeel erg tranquila. De straten zijn zo goed als uitgestorven. Stalletjes en kraampjes zijn er niet. De plaatselijke winkeltjes zijn gesloten. De weg is opengeboken of onder de aardverschuiving van vorig jaar ver-

Grenzeloze Chaos

Inmiddels zijn de dure, en toch vaak slechte, tolwegen, de chaotische dorpen en snelwegcommunities met talloze ‘RV-killers’ (ofwel topez) uit Mexico veruult voor de doorgaans betere tot goede, meestal gratis (slechts 1 tolweg en stukken goedkoper!) wegen van Guatemala en hebben we de pesos inge-ruild voor Quetzals (waardoor we opeens een stuk rijker leken). Na de Quetzal komt de vertrouwde dollar weer als betaalmiddelen in El Salvador. Het landschap blijft heuvelachtig en groen en de tweebaans weg is zondermeer goed te noemen. De groezelige vodjes papier in Honduras blijken Lempiras te heten en je kunt ermee betalen(!) De chauffeurs zijn een stuk hoffelijker en hebben minder kamikaze- en ‘moord- en doodslag’neigingen als in Mexico en de doorgaande weg wordt voor de verandering eens NIET als vuilstortplaats ge-

dwenen, maar hoe dan ook in reparatie. Bij de 2 hotels kunnen we niet met de auto komen en parkeerplaatsen zijn er in het hele dorp op 1 hand te tellen. Het meer ligt in de diepte, bereikbaar langs een steile weg waar de Dodge net op past. Niet precies wat we in gedachten hadden. Toch maar door naar San Pedro la Laguna dan, waar de straten net zo smal, kronkelig en onoverzichtelijk zijn als bij SMLaL, maar een stuk levendiger. Waar we wel een hotel vinden waar we de auto binnen de poorten kunnen parkeren en waar vrouwen en mannen in kleurige traditionele kledij rondlopen. Waar de markt de toch al smalle straten nog meer verstopt en waar de oude Amerikaanse schoolbussen in de open lucht in de meest heldere kleuren en met vele godsdienstige afbeeldingen en spreuken worden bespoten en beplakt. Waar je gemakkelijk tot aan het meer loopt, alwaar

bruikt. In Nicaragua nemen we een ‘shortcut’ en berijden de slechte weg tot nu toe. Uit het niets duiken achter elkaar 4 tumolos (zoals de topez na Mexico gaan heten) op en Carla mist de 1e compleet waardoor de combinatie met veel geweld, letterlijk over de 1e tumolos heen springt. Welke veranderingen of ‘verademingen’ er ook zijn, een ding blijft, uitzondering daargelaten, een ware crime. De grensovergang! De overgang Mexico-Guatemala is een chaos. Kilometers voor de grens springen ‘gidsen’ drif- tig zwaaiend de weg op. De Mexicaanse wegpermissie moet in een dorp (en niet aan de grens!) worden afgegeven. Vergeet je dit wordt je bankrekening geplunderd, want: permissie is alleen te betalen via je creditcard bij binnenkomst in Mexico! De ‘In-Tows’ uit

vrouwen de was doen en vissers vanuit hun bootjes op het meer de netten uitgooien en de ‘veer’boten liggen te wachten op klanten. Waar vrachten nog op het hoofd, of met een hoofdband, gedragen worden. Waar de ‘confianza’ in God, Jesus en Maria gebroederlijk naast het “Gringo go home” op muren geschreven staat. Waar de Alcoholicus Anonimus feest viert door vele donderbussen af te steken. Waar we vanuit het hotel zicht hebben op de ‘watervulkaan’, de top al dan niet gehuld in pluizige wolken. Waar een geïmproviseerde gokhal de helft van de weg blokkeert en een restaurantje een overheerlijke pizza serveert. Waar de schoonheid van het uitzicht (op de vijf omringende vulkanen) en het pittoreske dorp helaas bezoedeld wordt door de massa ‘Basura’ die golven op het land spoelen en geen mens de moeite neemt er iets aan te doen.

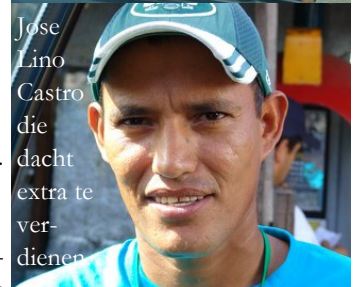
Amerika vinden ook hun weg naar deze grens en vormen lange rijen en worden met groot vervoer (wij dus ook) op een soort van autokerkhof gedirigeerd wat de grootse naam “Parking Privado” draagt. De geldwisselaars hebben een uiterst gunstige koers. Voor zichzelf! De gidsen kennen allerlei mensen die je sneller kunnen helpen. En dan vooral van je geld af! De lunchpauze is heilig. Tenzij je extra betaald! Voor alles moet aan deze grens worden betaald. Ook voor de fumigado! Die ze aan de binnenkant niet uitvoeren omdat Carla heftig protesteert, want: Kinderen aan boord. Geeft niet, als je maar betaald(!) mag je ook door. Guatemala-El Salvador heeft Alex. Een 14jarige jongen die 10jaar in Houston heeft gewoond en dus perfect Engels spreekt. *Lees verder op pag. 4*

Traditionele mannenkledij ^ en vracht die via een hoofdband gedragen wordt.

Verplichte parking Privado Mexicaans-Guatamaalse grens

Alex, liever was hij in Houston gebleven.

Contact us @
Vink, Family
207, Rainbow Drive # 10710
Livingston, Texas 77399-2007 USA

Phone: 00-31-1-2069483742
Skype : klarinvink
E-mail: Finchroad@gmail.com

Grenzeloze Chaos - 2

Alex is klein en rap en laat zich niet wegdrücken door zijn door de wol geverfde “collega’s” die een onverhopen hekel aan het ventje hebben omdat hij Engels spreekt, en zij niet! Helaas geldt hier niet wat je kunt maar wie je kent. Overigens zijn alle daadwerkelijk bij de douane werkende mensen heel erg behulpzaam en dat blijkt ons aan de volgende grens: El Salvador- Honduras heel erg goed uit te komen. Gewapend met een stapel kopieën van alle mogelijk belangrijke papieren komen we aan de grens, waar ze toch nog extra kopieën van weer een ander document moeten hebben en...helaas geen stroom. Op 1 hokje na, die er meteen munt uitslaat en je 5x zoveel voor een kopietje laat betalen dan in de stad. Onze ‘gids’ noemt zich: Jose Lino Castro en heeft identificatie nummer 1!?! De El Salvadoriaanse grens duurt misschien 15min. De Hondurese grens vergt wat meer. En

dan begint het psychische geduw en getrek. Plotseling duikt een ‘broer’ van Jose op die zichzelf als extra gids toevoegt. Is altijd de langste rij de enige ‘goede’, is het bijna tijd voor de lunch (terwijl de douane aan deze grens niet stopt met werken tussen de middag) en de bevriende geldwisselaars geven een koers van 1:8. Wanneer Klarin bemerkt dat het 1:18,25 is heeft hij al gewisseld en is de sjacheraar verdwenen. Als voorzorgsmaatregel hebben we van Jose een foto genomen en Klarin maakt hem duidelijk dat hij medeplichtig is en naar de politie gaat. Er komt nog een zwak “Esta una otra persona. No mio”, uit maar Klarin is onverbidde-lijk en zie, plots is de geldwisselaar daar met de resterende 600 flappen, die hij zomaar in zijn hand gedrukt krijgt. Als Klarin alleen rondlopende la Jeffe tegenkomt en hem over ‘the scam’ verteld loopt la Jeffe hoogstpersoonlijk zelf mee langs de resterende loketten om de papieren in orde te krijgen. Haast moet je hier niet hebben. 3,5uur was er nodig!

Antigua

De voormalige hoofdstad van Midden Amerika, heet voluit Antigua de Guatemala maar is bekend als Antigua. De met, op kinderkopjes gelijkende, keien bestraten wegen, herbergen talloze kerken. Nog in tact of verval- len tot ruines. Hacienda’s zijn omgebouwd tot hotels met een prachtige binnenplaats, waar een oase van rust en sereniteit heerst. Huizen hebben ramen met tralies die een ‘plantenbak’ balkonnetje creëren, daken met een overhang met betegelde onderkanten en houtsnijwerk versierde steun-

spanten, dubbele houten deuren met veel ijzerbeslag, muren in zachte pasteltinten of helder geel of in het oogspringend steen- rood. (Maria-)Processiegangers, paardenbuggy’s, souvenirver- koopster in traditionele kledij, moderner geklede vrouwen die het toch handiger vinden bood- schappentassen op het hoofd te dragen, politieagenten op de motor met het geweer in de hand, geiten vastgebonden aan een deurklink, -wachtend op een koper- en boerenbergdorpfamil- lies bevolken samen met toeris- ten de straten. In het park is het een drukte met schoolkinderen, nootjesverkopers, schoenpoet-

sertjes, een bedelaar of 2, ijsver- kopers, families op zoek naar wat schaduw en mensen die zich om Fabian en Mighalle verdringen. Allemaal willen ze hen even aanraken. Hun han- den over de blonde haren laten glijden. Even voelen aan die strobos. Fabian laat het gelaten over zich heen komen, beant- woordt de simpele naam- en leeftijdsvragen keurig (in het Spaans). Mighalle heeft de bok- kenpruijk opgezet en kijkt met gebalde vuisten en een boos gezicht naar al die grijpgrage handen. Het is warm, ze is moe en heeft genoeg van de kakofonie aan geluid van een taal die

ze niet spreekt. We besluiten dat het voor vandaag genoeg is en gaan naar huis. In de auto de airco op vol aan. Da’s pas aange- naam.

